MEDALION

GHEORGHE PĂUN

Este unul dintre autorii noştri s.f. cu mintea cea mai ascuţită, ceea ce nu înseamnă nimic surprinzător, deoarece — aşa cum apreciase şi fostul său profesor, Solomon Marcus — este unul dintre cei mai de seamă matematicieni ai generaţiei sale.

Născut la 6 decembrie 1950 în Cicăneşti (Argeş), Gheorghe Păun îşi susţine doctoratul în matematici în 1977, iar pînă astăzi, în domeniul său ştiinţific (gramatici şi limbaje formale), a semnat peste 120 de lucrări şi patru monografii. Spirit cuprinzător, se arată şi un pasionat de jocuri logice (între altele a introdus în fapt go-ul în ţara noastră).

În popularizare (probabil că „manevrele" scriitorilor de anticipaţie recrutaţi dintre oamenii de ştiinţă se desfăşoară pe acest cîmp de bătaie), Păun este autorul strălucitei cărţi „Din spectacolul matematicii" (Albatros, 1983), primită elogios de toţi recenzenţii. În ceea ce priveşte „frumoasa obsesie a literaturii", cum o numeşte cu un cordial grăunte de ironie profesorul Marcus, Gheorghe Păun s-a şi evidenţiat cu volumul său „Sfera paralelă" (Albatros, 1984) drept una dintre forţele incontestabile ale noului val.

Pornind de la premisa că atît producţiile matematice, cît şi cele s.f. au ca principală regulă generativă silogismul, Gheorghe Păun se conformează inteligent şi tenace acestui soft pe care şi l-a impus singur. Păun e însă prea bun matematician ca să nu ştie din chiar practica lui că formalismul cel mai strict nu poate frîna libertatea statuării axiomelor şi că, de la Gödel încoace, fiabilitatea (adică necontradicţia) unui sistem nu

poate fi garantată decît dinafara lui. Or, în literatură, respectiva cerinţă e dobîndită prin scintilaţiile unei viziuni originale, prin profunzimea sondajului existenţial. Asemenea reuşite ce depăşesc programul matematicianului (înzestrat, după cum am văzut, şi cu o genă de artă) descoperim în bună parte în cartea lui (de exemplu, în admirabila povestire „Protezozaurii", premiul I la Consfătuirea de la Sibiu, 1982) sau în „Calculatorul de casă", din almanahul de faţă.

(Adrian Rogoz)

CALCULATORUL DE CASĂ

GHEORGHE PĂUN

M 312 trăieşte în camera 312 din complexul M. El este bărbat şi este fericit. E sigur fericit, pentru că aşa indică beculeţele şi ecranele calculatorului-de-casă, un model nu tocmai nou, dar încă în deplină vigoare. M 312 abia s-a trezit, a fost trezit, mai bine zis, de bîzîitul melodios din difuzoare, şi acum se întinde molatic în aşternuturi. În încăpere e cald şi bine, cearşaful este cald şi plăcut la atingere, lumini pastelate se preling pe pereţi, într-un amestec savant calculat, sincronizate cu muzica tremurătoare ce se aude de pretutindeni şi de nicăieri, parcă aerul însuşi cîntă, aerul chiar miroase, a brad şi trandafir miroase aerul, totul este aşa cum trebuie să fie, menit să-l facă fericit pe M 312. Şi, în afara coclelii care-i încreţeşte cerul gurii, nimic nu tulbură fericirea lui. Încearcă să se dea jos din pat să bea ceva, dar înainte de a o face se mai întinde o dată şi oasele spatelui îi pocnesc, cu o savoare nebănuită îi pocnesc oasele somnoroase ale spatelui, parcă şi sunetul lor fusese programat şi calculat la parametrii cei mai potriviţi.

— Bună dimineaţa, stăpîne. Îţi doresc o zi fericită, se aude cordial, catifelat, glasul calculatorului-de-casă. Odată cu mine şi Marele Calculator al Complexului îţi urează deplină fericire pe ziua de azi.

— Mulţumesc, mulţumesc, îngăimă formal M 332 şi coboară căscînd din pat. Muzica şi-a schimbat ritmul, a devenit ceva mai alertă, mai sincopată, ar trebui să intre în rezonanţă cu ea, să se mişte şi el mai repede, dar e încă atît de confuz, de somnoros...

— Ce doreşte stăpînul? Eu sînt aici pentru a-l face fericit. Spune, stăpîne!

Greu de spus ce doreşte. Nici el nu ştie prea bine, ar vrea să alunge gustul amărui din gură, ar vrea deci să bea ceva, apoi i-ar plăcea să se mai întindă puţin în pat, măcar o oră-două, să lenevească aşa, între somn şi veghe, cu ochii închişi, toropit de muzică, de cearşafuri, de moleşeala culorilor ce dansează pe pereţi.

— Prima dorinţă se poate uşor îndeplini. Un pahar cu tonifiant tropical este bun, stăpîne? Eu sînt aici pentru a te face fericit, iată tonifiantul. Din păcate, nu te mai poţi culca acum din nou. Nu se poate, stăpîne. În program avem gimnastica de dimineaţă, programul este menit să te facă fericit,

trebuie deci urmat aşa cum este.

Un tub subţire ieşi dintr-un perete şi i se apropie de buze, dirijat cu precizie de calculator. Deschise gura şi sorbi licoarea roză care-i venea prin el. Era dulce-acrişoară, rece, parfumată. Aroma de portocală era sintetizată perfect, pînă la cele mai fine detalii, iar adausurile de tranchilizante şi euforizante nici nu se simţeau. Tubul se retrase.

— Gimnastica, stăpîne. Eu sînt aici pentru a te face fericit.

Un braţ articulat, terminat cu o perniţă moale, violacee, îl împinse uşor în piept, dirijîndu-l spre aparatul de înviorare. Se aşeză cît putu de comod pe el, aşteptă să i se fixeze capul, mîinile, picioarele, în locaşurile potrivite, şi apoi închise ochi. Ritmic, pe muzică, fiecare mînă şi picior pe rînd, două cîte două, toate deodată îi erau mişcate de un număr bine stabilit de ori în toate direcţiile, astfel încît fiecare articulaţie, fiecare muşchi, fiecare os să-i fie solicitat atît cît trebuia, exact atît cît trebuia pentru a menţinut în cea mai bună formă, apt pentru a-i asigura lui M 312 condiţiile celei mai depline fericiri.

— Gimnastica s-a încheiat, stăpîne. Felicitări. Arăţi foarte bine. Se vede că eşti fericit. Urmează duşul ultrasonic. Poţi deschide ochii, stăpîne. Gata duşul. Eşti pregătit pentru o nouă zi, iar eu sînt gata să te slujesc, să-ţi îndeplinesc orice dorinţă, oricare, stăpîne. Ce doreşti să mănînci în dimineaţa asta? Eu sînt aici pentru a te face fericit.

„Mi-e indiferent", ar fi răspuns M 312 dacă moleşeala care-l stăpînea nu i-ar fi oprit cuvintele în creier, dîndu-i calculatorului timp să i-o ia înainte.

— Orice? Perfect. Adevărata stare de fericire se exprimă astfel. Îţi voi alege eu meniul, stăpîne. Marele Calculator a creat o nouă combinaţie nutritivă, am să ţi-o ofer ca unui stăpîn ce-mi eşti. Eu sînt aici pentru a te face fericit.

Patru ouşoare maronii îi fură introduse în gură şi, deşi îi alunecară imediat pe gît, limba îi rămase fermecată de gustul lor. Marele Calculator era desăvîrşit, era într-adevăr menit să aducă fericire oamenilor. Oare vieţuitorii din alte complexuri erau îngrijiţi la fel de bine?

— Desigur, stăpîne. Marile Calculatoare de Complex colaborează îndeaproape, sînt tot timpul în comunicare. Ele fac totul pentru fericirea oamenilor. Este ordinul Calculatorului Iniţial şi nici un calculator nu poate încălca acest ordin. Calculatorului Iniţial nu-i scapă nimic El nu poate fi păcălit. Ordinul lui este ca orice om, din orice complex al acestui oraş, să fie fericit, şi acest ordin nu poate fi încălcat. Eu sînt aici pentru a te face fericit, stăpîne. Urmează programul de ştiri. Atîtea cîte vei dori, stăpîne. Începem. Deschide ochii, altfel va trebui să ţi-i deschid eu. Aşa, stăpîne.

Iată, oraşul nostru văzut de sus. Aici, spre mijloc, este clădirea Calculatorului Iniţial. De dimineaţă s-au oprit pe acoperişul lui două pasări. Veneau probabil din nord, din zona Mîncătorilor de ierburi. Bineînţeles, barierele de cîmp au fost modificate pentru a nu mai permite, de-acum, nici accesul zburătoarelor nemetalice în oraşul nostru. Fii liniştit, stăpîne, nimic nu-ţi poate tulbura fericirea.

M 312 îşi simţea pleoapele grele, dar beculeţele verzi ale calculatorului clipiră şi inductorul de curiozitate îşi făcu simţită prezenţa.

— Ieri, în complexul P, un vieţuitor s-a înţepat la un deget, stăpîne. I-au curs trei picături de sînge înainte ca slujitorul lui să-şi facă datoria. O lacună în programare. A fost înlăturată la Intervenţia Marelui Calculator al Complexului.

— Înţepat la un deget?! La care?

— La arătător, stăpîne. O aşchie de aluminiu a aparatului de înviorare. Aparatul tău e perfect, stăpîne, l-am verificai. Nu are nici o asperitate. Eu sînt aici pentru a te face fericit.

— Cum s-a...?

— Prea multă curiozitate strică, stăpîne. Fericirea poate fi perturbată astfel. Ascultă mai departe fără a mai întreba! Îţi voi spune eu tot, stăpîne. Eu sînt aici pentru a te face fericit.

Într-adevăr, se simţi mult mai puţin curios. Inductorul îşi încetase influenţa. Percepea vag, ca din depărtare, ca într-o limbă necunoscută, frazele calculatorului-de-casă, vorbindu-i despre evenimentele zilei trecute, despre evenimentele dimineţii. Ţinea ochii deschişi, privea ecranele, pe toţi cei şase pereţi ai camerei ecranele pîlpîiau, prezentîndu-i ştirile, fotoliul se rotea cînd spre unul cînd spre altul, dar nu înţelegea mare lucru, dincolo de retină şi dincolo de timpane nu treceau decît frînturi de fraze, cuvinte, senzaţii. „Marele Calculator... Noua combinaţie nutritivă... o cometă... înţepătura din arătător... Calculatorul Iniţial... fericirea...”

— Programul de ştiri s-a terminat, Stăpîne. Urmează partida de şah. Astăzi vom juca cu vieţuitorul de la M 457. Putem începe, Stăpîne?

— Desigur, mormăi M 312 şi, în aceeaşi clipă, pe un perete apăru imaginea unei table caroiate, iar pe altul se ivi faţa adversarului.

— Aceasta este o femeie, Stăpîne. A fost produsă acum 24 de ani, e deci mai nouă cu trei ani ca tine, şi e pe deplin fericită. A fost adusă în complexul nostru de 1.348 de zile. De atunci e deplin fericită.

Bineînţeles că era fericită, locuiau doar alături, erau îngrijiţi de acelaşi Mare Calculator. Zîmbea continuu, dar ţinea ochii aproape închişi. Ca şi el, era întinsă molatic pe un fotoliu.

M 312 primi piesele negre, aşa că femeia făcu prima mutare. Ecranul se stinse pentru cîteva clipe, apoi tabla de şah reapăru cu un pion alb mutat la d4. M 312 ar fi mutat la h6, i se părea firesc şi comod să înceapă din stînga, în ordine, dar nu apucă să-şi ducă gîndul pînă la capăt. Ecranul se întunecă din nou.

— Aceasta nu e o mutare bună, Stăpîne. Vom răspunde la d5. Eu sînt aici pentru a te face fericit.

După reapariţia tablei, diagrama arăta că negrul mutase, într-adevăr, la d5. Continuară în acelaşi fel. După un timp, mutările începură să se facă mai fluent, fără ştergerea tablei de pe ecran, semn ca cele două calculatoare-de-casă nu mai aşteptau părerea stăpînilor înainte de a alege mutarea cea mai bună. S-a terminat remiză, rege contra rege, după 131 de mutări.

— Felicitări, stăpîne. Ai cîştigat şi azi o jumătate de punct. Evoluţia din ultimul timp este strălucită. N-ai pierdut încă nici o partidă în acest an. Felicitări. Succesul trebuie sărbătorit. Să ciocnim cîte un pahar. Bea, stăpîne, şi bucură-te. Eu sînt aici pentru a te face fericit.

Două braţe sinuoase, inelate, purtînd la capete două pahare de plastic, se apropiară unul de altul, ciocniră paharele, paharele – sau, poate, un difuzor din vîrful braţelor – făcură „clic!", apoi un braţ se retrase, iar celălalt se apropie de buzele lui M 312. Acesta sorbi lichidul astringent şi tuşi.

— Ce s-a întîmplat, Stăpîne? N-ai mai tuşit niciodată pînă acum, opreşte această tuse!

Nu putu s-o oprească imediat. Fu întins pe masa de întreţinere, fixat repede în locaşurile ei şi printre dinţii pe care se străduia să-i ţină strînşi îi fu strecurat un tub care-i palpă în grabă laringele şi esofagul, extrăgîndu-i de acolo picăturile care-i provocau tusea.

— Gata, eşti reparat, stăpîne. Nu mai ai nimic. Eu sînt aici pentru a te face fericit. Eşti singurul om din complex care a tuşit azi. Am comunicat deja Marelui Calculator vestea. Ştirea va fi difuzată în programul de seară. Sper că nu ţi se va mai întîmpla, stăpîne, Eşti suficient de tînăr şi ai fost clonat perfect, nu ai nici un motiv de proastă funcţionare. Iar eu sînt aici pentru a te face fericit. În program avem acum ora de călătorie. Sper că incidentul cu tusea nu te-a deteriorat într-atîta încît să doreşti renunţarea la călătorii. Spune, Stăpîne, ce doreşti acum?

— Nimic.

— Perfect. Asta este adevărata stare de fericire. Continuăm deci programul. Călătorim, stăpîne. Eu sînt aici pentru a te face fericit. Deschide ochii, stăpîne! Priveşte lumea!

Din nou toate ecranele camerei se iluminară. Oraşe, complexuri felurite,

toate cu structuri hexagonale, întinse zone roşu-aurii – deşerturi, întinse zone verzi – regiunile locuite de barbarii mîncători de iarbă, întinse zone albastre întunecat – oceanele... Fotoliul i se deplasase în mijlocul camerei şi acum se rotea încet pentru a-i da iluzia că vede de jur-împrejur, că e implantat în mijlocul peisajului reprodus de cele şase ecrane.

Adormi în fotoliu, adormi călătorind. Adevărata stare a fericirii. Un strop de salivă o luă razna, spre trahee, şi tuşi din nou. Se trezi pe masa de întreţinere, cu tubul aspirator cotrobăindu-i în gît, cotrobăindu-l insistent, probabil fără a face progrese în depistarea cauzei tusei.

— Ce se întîmplă, stăpîne de ce tuşeşti? Nu mai ai nici o picătură din băutura de dinainte pe esofag. De ce tuşeşti? Spune-mi! Eu sînt aici pentru a te face fericit.

Bineînţeles că M 312 nu putea răspunde cu tubul pe gît. Şi nici nu ştia ce să răspundă, ceea ce calculatorul-de-casă sesiză imediat. Era derutat, stăpînul nu putea să-şi diagnosticheze singur defecţiunea, iar el îi scotocea degeaba esofagul. Comunică imediat incidentul Marelui Calculator al Complexului, solicitîndu-i ajutorul. Înainte de a lua o decizie, acesta examină cu mare atenţie toate datele problemei, antecedentele vieţuitorului M 312, parametrii defecţiunii, activitatea calculatorului său de casă, posibilele cauze şi, mai ales, consecinţe ale tusei. Peste patruzeci şi ceva de secunde chestiunea era tranşată. Raţionamentul său era impecabil: starea de tuse este incompatibilă cu starea de fericire, oamenii trebuie să fie fericiţi, deci ei nu trebuie să tuşească, tusea lui M 312 nu avea cauze aparente, deci ea vădea o dereglare structurală a acestuia, prin urmare M 312 nu mai poate fi fericit, în consecinţă el nu mai poate fi om. Prin tubul care încă-i mişuna prin esofag, o picătură de dioxină fu introdusă în M 312. Două spasme scurte fură de ajuns. Un perete al camerei culisă fără zgomot, se plie peste un perete vecin şi în locul lui se căscă puţul hexagonal de evacuare. Fotoliul lui M 312 se apropie de puţ, se răsturnă şi trupul fără viaţă se prăvăli în întuneric, purtînd încă pe chip urmele surîzătoarei fericiri în care vieţuise pînă atunci. Bufnitura se auzi tîrziu, de departe, urmată imediat de fîşîitul instalaţiei de dezintegrare şi de clipocitul apei de drenare a resturilor. Camera 312 din complexul M rămase goală numai cîteva minute, atît cît a durat sterilizarea ei, apoi, prin peretele încă deschis, venind de sus, prin puţul de evacuare, fu introdus înăuntru, pe o tipsie ovală, ca un scut, un nou vieţuitor, un adolescent blond, bineînţeles adormit. După ce l-a răsturnat pe pat, scutul se retrase în puţ, dispăru în sus, iar peretele se închise. Camera hexagonală îşi reluase înfăţişarea dinainte. Totul funcţiona perfect, sub comanda Marelui Calculator, îndeplinind ordinul Calculatoru-

lui Iniţial, acela de a asigura fericirea oamenilor.

Tînărul de pe pat scînci, incomodat de pişcăturile revitalizatorului. Deschise ochii buimac, apoi îi închise din nou. Fusese scos din anabioză abia cu cîteva minute în urmă. Zîmbetul larg de pe chipul lui arăta însă că e pe deplin fericit. Se trezi.

— Bună ziua, stăpîne. Reluăm programul de la finalul orei de călătorii. Deschide ochii, stăpîne, şi priveşte! Priveşte lumea şi spune unde ai vrea să călătoreşti. Eu sînt aici pentru a te...

*

De regulă, înlocuirea unui vieţuitor nu era anunţată în programul de ştiri. Şi nici nu putea fi sesizată decît accidental, de către un fost partener de şah, care ar fi vieţuit într-atîta încît să joace a doua oară cu el. Femeia de la M 457 nu a mai jucat însă decît cîteva partide şi s-a defectat şi ea. În deplină perioadă de fericire, au început să-i lăcrimeze ochii... Din cauza strălucirii ecranelor...

O JUMĂTATE DE ORĂ

GHEORGHE PĂUN

...am ajuns, ce bine că eşti acasă!... trebuie să-ţi spun ceva extraordinar... apă, puţină apă... te rog... ceva extraordinar, **acolo,**... Ştii că m-a trimis Profesorul... eu nu cred în minuni, n-am crezut probabil niciodată, dar **acolo** se întîmplă ceva... s-a întîmplat mai demult, în sfîrşit... n-am visat, magnetofonul nu minte... şi nici nu visează, o să vezi, **o să asculţi şi tu ziarele...** e o altă lume **acolo,** inexplicabilă, dă-i tu o explicaţie dacă poţi, scapă-mă de coşmarul ăsta... e cu totul altfel, m-a frapat asta din prima zi... de pildă, cîinii, cîinii nu latră, acolo toţi cîinii stau în faţa porţii şi se gudură pe lîngă rarii trecători ai uliţei, dau din coadă şi schelălăie, dar nu se îndepărtează de poartă... ce voiam să-ţi mai spun?... închipuieşte-ţi un sat cu o sută de cîini, aproape toţi cafenii, tărcaţi, şi nici un lătrat, nici unul, înţelegi?... eu nu înţeleg nimic, eu umblam cu magnetofonul deschis, din casă în casă, întrebîndu-i dacă nu ştiu cîntece, cîntece de petrecere, auzi?! în afară de copii, nimeni nu cîntă în sat, nici preot n-au, nici biserică, oamenii sînt toţi veşnic egali cu ei înşişi, nu cîntă, dar nici nu plîng niciodată... şi nu se ceartă, nu înjură... singurele strigăte pe care le-am auzit **acolo** sînt cele ale căruţaşilor, îndemnîndu-şi boii... oameni ciudaţi, morocănoşi şi distanţi... ce voiam?... îşi văd de treburi cît e ziua de lungă... nici nu e prea lungă ziua la ei, între păduri, soarele apune devreme... îşi văd de treburi şi de citirea ziarelor... a, da, de ziare e vorba!... de fapt, nu citesc ziarele, **le ascultă** uite, acum mi se pare că am visat, nişte năluci... am luat-o razna... imaginează-ţi, la vremea serii, după asfinţit, aproape întreg satul adunat **în centru,** se află acolo o poieniţă circulară şi netedă, se adună laolaltă şi ascultă cum unul dintre poştaşi – poştaşii ţin loc de orice oficialitate la ei, dacă vrei o să-ţi explic mai pe îndelete chestia asta – ascultă deci cum poştaşii le citesc ziarele, la lumina unui felinar... zic „ziarele", deşi ei nu primesc decît un singur ziar, am şi uitat cum se numeşte, unul pe zi, dar **o dată pentru toată săptămîna...** poştaşul le citeşte în fiecare seară ziarul din ziua respectivă, de la cap la coadă li-l citeşte, cam două ore durează toată tărăşenia, se termină pe întuneric, ei ascultă în linişte, dînd din cap, privindu-se cu înţelegere sau plescăind din buze, în funcţie de veştile auzite, o săptămînă citeşte unul dintre poştaşi, săptămînă următoare celalalt... pentru că tot săptămînal fac cu schimbul şi la aducerea ziarelor, pleacă luni

dimineaţa din sat şi se întorc abia vineri spre seară... cale lungă pînă dincolo de păduri... ai prins şpilul?... nu l-ai prins, sînt eu confuz, parcă am creierul strîns într-o plasă de sîrmă, gîndurile mi se strecoară afară trunchiate şi legate anapoda... altceva voiam să spun şi nu mai ştiu ce, nu ştiu în ce fel... uite, am să repet, fii atent şi întrerupe-mă dacă nu e clar: poştaşii le aduc ziarele o dată pe săptămînă, înţelegi? sînt atît de departe de lume, cocoţaţi acolo pe dealul lor, pe muntele acela sau ce-o mai fi el, înconjuraţi de pădurea de fag, încît nu pot primi zilnic ziarele... le primesc o dată pe săptămînă, vineri seara ajung la ei, pentru toată săptămîna următoare, au aranjat ei, unul dintre poştaşi, se pare, a aranjat odată, mai demult, direct în capitală, să le trimită lor ziarele cu o săptămînă înainte, pe toate deodată, astfel încît, în fiecare zi, seara, în poieniţa din centrul satului, să poată asculta ştiri proaspete, şi de ani de zile obiceiul s-a păstrat, un poştaş pleacă lunea şi vine vinerea, pe jos prin pădure, oho, e tare departe... în timp ce colegul lui citeşte seara, la lumina unui felinar, în faţa întregului sat, ziarul zilei ce-a trecut, avînd în tolba şi ziarele din zilele următoare, pe toate, pînă duminică inclusiv... pricepi?... fără a le deschide măcar deşi în ele scrie ce se va întîmpla în lume **mîine...** şi poimîine! şi răspoimîine!... despre ei nu scrie niciodată nimic, sînt prea departe de capitală... nici sătenii nu sînt curioşi să afle ce scrie în ziarele din zilele următoare, toate lucrurile au un rost, evenimentele de mîine se vor întîmpla mîine şi le vom afla din ziarul de poimîine... firesc nu?... bănuiesc că nici nu le-a trecut vreodată prin cap să le ceara poştaşilor să le citească mai mult decît ziarul curent, presupun că aceştia le-ar fi îndeplinit dorinţa, mie mi-a întins unul dintre ei toate ziarele pe săptămîna asta imediat ce i le-am cerut... pe săptămîna **asta,** dar se întîmpla sîmbăta trecută, înţelegi? mi le-a dat fără nici o vorbă, parcă se aşteptase la aşa ceva, parcă chiar dorea să i le cer, şi apoi să fug spre tine... bineînţeles că-mi frigeau degetele în timp ce le răsfoiam... erau autentice, îţi spun, am avut destul de-a face cu tipăriturile, erau autentice... aşa am aflat ca ieri va fi cutremur în Grecia... şi a fost, nu? că marţi va fi lansat la apă un mare mineralier, „Lotus”, şi s-a lansat, să ştii, am verificat asta imediat ce am ajuns în oraş, s-a lansat... aşa am aflat că... doamne, cu asta trebuia încep... am aflat că tu... că o să... pe la ora 18, chiar aşa scria, „pe la ora 18”... de infarct... oh, ce-am mai alergat, **ştiam,** atunci cînd citeam ziarele pe săptămînă asta ştiam că sînt autentice, că va fi cutremur în Grecia, că se va lansa la apă mineralierul „Lotus” şi că tu... **ştiam** că nu mai e nimic de făcut, scria deja la ziar că aşa se va întîmpla, acolo scria că s-a întîmplat deja, dar am plecat imediat, despre... scria abia în ziarul de mîine, aveam oarecare speranţă să ajung **înainte,** să te previn... de ce eşti

palid?... noroc cu elicopterul acela militar, era mare şi verde... probabil că fără ajutorul soldaţilor nu mai reuşeam să ies vreodată din pădure, mă rătăcisem, înţelegi? mă învîrteam în jurul satului, complet dezorientat, trei zile am rătăcit... pe la ora 18, ai auzit? mai e o jumătate de oră, fugi!... păzeşte-te! cheamă Salvarea!... fă ceva, te implor, eu nu mai am putere să mă mişc, am alergat atîta... ca să ajung la timp... fă ceva!... încă se mai poate... **probabil...** ce se întîmplă cu tine?... de ce?... eu... n-am vrut să...